

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka a soudců Josefa Baxy a Josefa Fialy (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatelky obchodní společnosti **Miroslav Weber – Mlýn, s. r. o.**, a stěžovatele **Miroslava Webera**, obou sídlem Masarykova 159/23, Hořovice, zastoupených Mgr. Petrem Fučíkem, advokátem, sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1 – Nové Město, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2023 č. j. 9 As 123/2022-55 a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. května 2022 č. j. 29 A 141/2021-59, za účasti **Nejvyššího správního soudu** a **Krajského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, a **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatelé domáhají zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno jejich právo na nedotknutelnost obydlí, resp. sídla, zaručené v čl. 12 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), právo na ochranu korespondence zaručené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), právo podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces, resp. na soudní a jinou právní ochranu, zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

2. Z ústavní stížnosti a jejich příloh (Pozn.: Stěžovatelé k ústavní stížnosti nepřiložili jednu z avizovaných příloh, a to napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu; Ústavní soud si jej opatřil z veřejně přístupných zdrojů – www.nssoud.cz.) se podává, že stěžovatelé se společnou žalobou podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhali ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v provedení místního šetření podle zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, vedlejším účastníkem dne 15. 9. 2021 v obchodních prostorách stěžovatele, a současně navrhovali, aby byla vedlejšímu účastníkovi uložena povinnost odstranit ze spisu správního řízení veškeré dokumenty zajištěné u stěžovatele při místním šetření, uvedené v Protokole o místním šetření ze dne 15. 9. 2021, a tyto dokumenty v tištěné podobě vrátit stěžovateli a v elektronické podobě vymazat z elektronického spisu. Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl, protože na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že zásah vedlejšího účastníka byl zákonný, co do vhodnosti a rozsahu, když podle pověření mělo být provedeno místní šetření v obchodních prostorách stěžovatelky, k čemuž i došlo, a na tom nic nemění ani skutečnost, že šlo o stejnou adresu, jakou má stěžovatel. V návaznosti na tento závěr o zákonnosti a vhodnosti provedeného místního šetření nevyhověl krajský soud ani žalobnímu návrhu na vrácení dokumentů získaných při místním šetření a založených do správního spisu stěžovateli.

3. Proti rozsudku krajského soudu podali oba stěžovatelé kasační stížnost, v níž namítali, že krajský soud se v odůvodnění rozsudku nevypořádal s jejich hlavní námitkou, že místní šetření bylo provedeno u odlišného subjektu, než mělo dojít na základě pověření, a krajský soud neprovedl stěžovateli navrhovaný zásadní důkaz, a to výslech svědka přítomného místnímu šetření. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud napadeným rozsudkem zamítl s odůvodněním, že sdílí názor krajského soudu a má za to, že vedlejší účastník byl oprávněn na základě předloženého pověření vstoupit do předmětných obchodních prostor a ostatní byli povinni takový postup strpět.

II.

Argumentace stěžovatelů

4. Stěžovatelé v ústavní stížnosti zdůraznili, že vedlejší účastník definoval, že místní šetření má být provedeno u stěžovatelky, nicméně jeho zaměstnanci provedli místní šetření v obchodních prostorách stěžovatele, tj. místo u právnické osoby bylo šetření provedeno u fyzické osoby definované navíc jiným identifikačním číslem. Z obsahu pověření nevyplývá jakýkoliv důvod pro provedení šetření u stěžovatele, tudíž bylo u něj provedeno místní šetření bez řádného pověření.

5. Dále stěžovatelé namítají nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, protože se soud nikterak nezabýval tím, že místní šetření bylo vedlejším účastníkem provedeno bez příslušného pověření a tuto vadu nezhojil ani Nejvyšší správní soud. Podle stěžovatelů neobsahuje odůvodnění obou napadených rozsudků ani nezbytný rozsah co do předmětu řízení, návrhů a argumentů uplatněných stěžovateli. Poukazují také na skutečnost, že nebyl proveden jimi navrhovaný výslech účastníka místního šetření,

jako jediné nestranné osoby, a nebyl tak spolehlivě prokázán průběh zásahu vedlejšího účastníka, což je podle jejich názoru nutno považovat za tzv. opomenutý důkaz.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

6. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnými stěžovateli, kteří byli účastníky řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelé jsou právně zastoupeni v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatelé před jejím podáním vyčerpali veškeré zákonné procesní prostředky ochrany svých práv (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*).

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

7. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že na základě čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánu veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Ústavní soud není součástí soustavy soudů a jako soudní orgán ochrany ústavnosti není povolán k instančnímu přezkumu rozhodnutí obecných soudů. Jeho pravomoc podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy je založena výlučně k přezkumu, zda v řízení nebo rozhodnutím v něm vydaným nebyla dotčena ústavně chráněná základní práva nebo svobody a zda je lze jako celek pokládat za řádně vedené.

8. Těžištěm ústavní stížnosti jsou námitky stěžovatelů proti posouzení pověření k provedení místního šetření a následného způsobu jeho provedení. Ústavní soud uvádí, že vzhledem k výše podanému vymezení svého postavení vůči obecným soudům není zásadně oprávněn zasahovat do procesu zjišťování a hodnocení důkazů před těmito soudy. Důvodem pro jeho zásah je až stav, kdy soudy očividně a neodůvodněně vybočily ze zákonných standardů dokazování, nebo jsou-li hodnocení důkazů a k tomu přijaté skutkové závěry výrazem zjevného faktického omylu nebo logického excesu (vnitřního rozporu), případně jsou založeny na zcela neúplném (nedostatečném) dokazování. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud pochybení takového rázu v posuzované věci neshledal, považuje učiněná skutková zjištění za výsledek volného hodnocení důkazů a nemá důvod co do dosaženého výsledku tento proces dokazování zpochybnit.

9. Po seznámení se s napadenými rozhodnutími Ústavní soud zjistil, že soudy se s uvedenými námitkami stěžovatelů řádně vypořádaly již v předchozím řízení, při rozhodování přihlédly ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, důkazy hodnotily jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, věc po právní stránce hodnotily přiléhavě, řádně odůvodnily neprovedení výslechu osoby přítomné u místního šetření a též pečlivě zdůvodnily, proč se přiklonily k závěrům o provedení místního šetření v souladu s vydaným pověřením k jeho provedení. Neobstojí proto argumentace stěžovatelů namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, jakož i to, že soud

nehodnotil provedené důkazy. Napadené rozsudky mají veškeré zákonné náležitosti, tj. obsahují uvedení toho, čeho se stěžovatelé domáhali a z jakých důvodů a jak se k věci vyjádřil vedlejší účastník jako žalovaný, objasnění toho, které skutečnosti má soud za prokázané a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, je z něho zřejmý i důvod, pro nějž neprováděl další dokazování nad rámec provedených důkazů, je zřejmé i to, jaký učinil krajský soud závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce, jakož i vypořádání kasačních námitek Nejvyšším správním soudem. Ústavní soud uzavírá, že v tomto směru nelze soudům vytknout žádné pochybení, které by současně znamenalo zásah do základních práv stěžovatelů.

10. Stěžovatelé upozorňují na údajně opomenutý důkaz, který krajský soud přes jejich návrh neprovedl. Krajský soud ovšem postupoval plně v souladu se zákonem a za situace, kdy měl za to, že dokazování lze považovat za úplné a lze na jeho základě dospět k přesvědčivému závěru, neshledal provádění dalších důkazů i s ohledem na hospodárnost celého řízení za nutné. To vše při splnění podmínky, že v odůvodnění napadených rozhodnutí se soudy k odmítnutí provedení dalších důkazů vyjádřily a svůj postup řádně odůvodnily (srov. bod 24. odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu a bod 18. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu).

11. Ústavní soud závěrem připomíná, že právo na soudní ochranu, jehož porušení se stěžovatelé dovolávají, není možno vykládat tak, že by se stěžovatelům zajistil úspěch v řízení nebo se zaručovalo právo na rozhodnutí odpovídající jejich představám. Obsahem tohoto základního práva je zajištění práva na řádné soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování v souladu se zákony a při respektování ústavních principů. Stěžovatelé měli možnost obecným soudům předložit svůj náhled na věc a přesvědčit je. Skutečnost, že je nepřesvědčili, porušení jejich práv podle čl. 36 odst. 1 Listiny nepředstavuje – neúspěch v soudním sporu nelze sám o sobě považovat za porušení ústavně zaručených práv a svobod [viz usnesení ze dne 27. 10. 1994 sp. zn. III. ÚS 44/94 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)].

12. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud odmítl ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 13. června 2023

Radovan Suchánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Gabriela Uhlířová